

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola XXXVII. Gregorii Papae I. Ad Constantivm Episcopvm
Mediolanensem. De iuramento non dando ciuibus Brixiae. Et de
nominatione Ioannis inter Missarum solennia. Et de quinta Synodo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

Quem quoniam intestatum asserit esse defunctum, ideo & res maternas sibi petit debere restitui, & antedicti episcopi patris sui se permitti substantiam adipisci. Qua de re fraternitati tuæ huius præcepti serie deputamus, quatenus diligenter curet addiscere, & si quid apud prædictam ecclesiam de rebus matris ipsius inueniri potuerit, si quidem nihil est quod antedicto Euplo rationabiliter possit obistere ei secundum suam faciat portionem restitui. Proinde & de rebus paternis, quas ante episcopatum dignoscitur habuisse, si eas in ius ecclesiæ suæ quolibet modo non transtulit, ei, quantum portioni eius legaliter scit competere, ut satisfieri possit, imminet. Nam omnino & contra rationem, & contra nostrum probatur esse propositum, si cui ea quæ iuste competunt restitui ac satisfieri denegemus. Ita ergo hæc fraternitas tua implere festinet, ut superscripto portitori ad nos denuo ex hac re nulla remeandi necessitas imponatur. Nam quod beatæ recordationis decessor noster præceptum direxerat, ut lapsæ eo omnes res eius ecclesiæ remanerent, hoc ideo eum credimus præcepisse, ne per eas adhuc amplius deperiret; nunc vero æquum esse pensamus, ut filium patris culpa non ingrauet: sed fraternitatis tuæ dispensatione, quidquid ei legaliter potest competere, consequatur.

EPISTOLA XXXVII.

GREGORII PAPÆ I.

AD CONSTANTIVM EPISCOPVM MEDIOLANENSEM.

De iuramento non dando ciuibus Brixia. Et de nominatione Ioannis inter Missarum solennia. Et de quinta Synodo.

Gregorius Constantio episcopo Mediolanensi, &c.

SCRIPTIS sanctitatis vestræ percursis, in graui vos moerore esse cognouimus, maxime propter episcopum & ciues Brixia, qui vobis mandant, ut eis epistolam transmittatis, in qua iurare debeatis, vos tria capitula minime damnassee. Quod si decessor fraternitatis vestræ Laurentius non fecit, a vobis quæri non debet: si autem fecit, aut cum vniuersali ecclesia non fuit, aut cautionis suæ iuramenta transcendit. Sed quia eundem virum sua credimus sacra-

Concil. Tom. 13.

Bbb ij

menta seruasse, atque in vnitae catholice ecclesie permanisse, dubium non est, quod nulli episcoporum suorum iurauerit se tria capitula minime damnassee. Ex qua re colligat sanctitas vestra, quia cogi non debet ad hoc quod a decessore vestro factum nullo modo est. Sed ne ii qui vobis ista scripserunt scandalizari videantur, transmittite eis epistolam, in qua sub anathematis interpositione fateamini, neque vos aliquid de fide Calchedonenſis Synodi imminuere, neque eos qui imminuunt recipere: & quoscumque damnauit, damnare; & quoscumque absoluit, absoluere. Vnde credo eis posse celerrime satisfieri. Quod autem scripsistis, quia scandalizantur plurimi eorum, quia fratrem & coepiscopum nostrum Ioannem Rauennatis ecclesie inter Missarum solennia nominetis, requirenda vobis consuetudo antiqua est, & si consuetudo fuit, modo a stultis hominibus reprehendenda non est. Si vero consuetudo non fuit, fieri non debet, vnde quibusdam scandalum moueri possit: tamen solcite perquirere stude, si idem Ioannes frater & coepiscopus noster vos ad altare nominet, quod minime dicunt fieri. Et si ille vestri nominis memoriam non facit, quare necessitas cogat ignoro, vt vos illius faciatis. Quod quidem si sine aliquorum scandalo fieri potest, vos tale aliquid facere valde laudabile est, quia caritatem, quam erga fratres vestros habetis, ostenditis. Quod autem scripsistis, quia epistolam meam regine Theodolinde transmittere minime voluisti, pro eo quod in ea quinta Synodus nominabatur: si eam exinde scandalizari posse credidistis, recte factum est, vt minime transmitteretis. Vnde nunc ita facimus sicut vobis placuit, vt quatuor Synodos solummodo laudaremus. De illa tamen Synodo quare in Constantinopoli postmodum facta est, quare a multis quinta nominatur, scire vos volo, quia nihil contra quatuor sanctissimas Synodos constituerit vel senserit; quippe quia in ea de personis tantummodo non autem de fide aliquid gestum est, & de his personis, de quibus in Calchedonenſi Concilio nihil continetur, sed post expressos Canones facta contentio & extrema actio de personis ventilata est. Nos tamen sicut voluistis ita fecimus, vt eiusdem Synodi nullam memoriam faceremus. Sed & de episcopis quare scripsistis, predictae filie nostre regine

scripsimus. Vrsicinum qui vobis scripsit aliqua contra Ioannem fratrem & coepiscopum nostrum, vos per epistolas vestras & dulcedine & ratione ab intentione sua compescere debetis. De Fortunato autem fraternitatem vestram esse sollicitam volumus, ne vobis a malis hominibus in aliquo subripiatur. Nam audio eum cum decessore vestro Laurentio ad mensam ecclesiae per annos plurimos nuncusque comedisse, inter nobiles confedissee, & subscripsisse, eumque fratre nostro sciente innumeris annis militasse. Et post tot annos modo videtur fraternitati vestrae ut de status sui conditione pulsetur. Quod mihi omnino incongruum videtur. Et ideo hoc per ipsum vobis sed secreto mandaui. Tamen si quid est rationabiliter quod ei possit opponi, in nostro debet iudicio ventilari. Ad filium vero nostrum domnum Dynamium, si omnipotenti Deo placuerit, per hominem vestrum scripta transmittemus.

EPISTOLA XXXVIII.

GREGORII PAPÆ I.

AD MARCELLVM SCHOLASTICVM.

De præsumptore Maximo.

Gregorius Marcello scholastico.

GLORIÆ vestrae caritas sic in nostro corde semper inuigilat, ut nihil sibi corporalis defendat absentia. Nam quamuis a carnalibus oculis longe est, mentis tamen aspectibus nunquam deest. Frequenter enim nos voluntas ad scribendum desideranter impellit, sed occupatio non permittit. Dum ergo nobilitatis vestrae peritia non ignoret, quantis sit locus noster occupationibus inuolutus; quod a scribendi interdum cessamus officio, non voluntatis sed necessitatis esse consideret. Gloria autem vestra, quod tardius sua nos requirit epistola, qua possit excusatione defendere non videmus. In hoc igitur sola me debui taciturnitate defendere, sed feruor caritatis linguam meam non pertulit habere silentium. Salutantes itaque cum omni affectu atque dulcedine, indicamus nos grauiter contristatos, quod illa a nobis voluistis expetere, in quibus dum voluntatem vestram perficere, quia obsistit ratio, non valeamus, contristare vos, quod nolumus, videmur. Nam hoc

B b b iij